

Китоби Дониёл — Яксаду понздаҳум

Ошкор сохтани хусусиятҳои нубуввати насли охири

Jeff Pippenger

2024-03-04

Дар насли ниҳони қавме, ки аз канор гузаронида мешаванд, баъзе хусусиятҳои нубувватӣ муайян карда мешаванд. Пас онҳо насли афъиёнанд, зеро хислати Шайтонро дар худ ташаккул додаанд. Онҳо насли зинокоронанд, зеро бо душманони Худо пайвандҳои ғайримуқаддас барқарор кардаанд. Онҳо ба дараҷае расидаанд, ки мебинанд, вале наметавонанд бифаҳманд; мешунаванд, вале наметавонанд дарк намоянд, зеро онҳо тағйири қалб наёфтаанд, ки ин ба фарбеҳ шудани дилҳои онҳо ташбеҳ дода мешавад. Мусо нахуст маҳз ба ҳамин падида муроҷиат кардааст.

Ва Мусо тамоми Исроилро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳар он чиро, ки Худованд пеши чашмони шумо дар замини Миср ба фиръавн, ва ба ҳамаи бандагонаш, ва ба тамоми замини ӯ ба амал овард, дидаед; он озмоишҳои бузургеро, ки чашмони ту дидаанд, он оятҳо ва он мӯъҷизаҳои азимро. Аммо Худованд то имрӯз ба шумо диле барои дарк кардан, ва чашмоне барои دیدан, ва гӯшҳое барои шунидан надодааст». Такрори Шариат 29:2–4.

Дар нахустин ёдкарди падидаи Лаодикиягии دیدан ва шунидан, он чизе ки қавми Худо қодир нестанд бубинанд, аломатҳо ва мӯъҷизаҳои таърихи бунёдии онҳост. Ирмиё ин падидаро ҳамчун сифати «бокираҳои нодон» дар рӯзҳои охир муайян мекунад ва ҳамчун намояндагии сарпечии бокираҳои нодон аз пазируфтани паёмҳои се фаришта, ки аз эълони фариштаи аввал — тарсидан аз Худои Офаридгор — оғоз меёбад. Ба сабаби ин исён, онҳо борони дерро дарёфт намеkunанд.

Инро дар хонаи Яқуб эълон кунед, ва онро дар Яхудо мунташир созед, гуфта: Акнун инро бишнавед, эй қавми аҳмақ ва бефаҳм, ки чашм доранд, вале намебинанд; гӯш доранд, вале намешунаванд: Оё аз Ман наметарсед? мегӯяд Худованд; оё аз хузури Ман ба ларза намеоед, Ман, ки регро ба ҳукми ҷовидонӣ ҳадди баҳр қарор додаам, то аз он нагузарад? Ва агарчи мавҷҳои он ба талотум оянд, наметавонанд ғолиб шаванд; агарчи ғуриш кунанд, аз он гузашта наметавонанд. Аммо ин қавм диле саркаш ва осӣ дорад; онҳо саркашӣ карданд ва рафтанд. Ва дар дили худ намегӯянд: «Акнун аз Худованд Худои худ битарсем, ки борон медиҳад, ҳам борони аввал ва ҳам борони охириро дар мавсими он; ва ҳафтаҳои муқарраршудаи даравро барои мо нигоҳ медорад». Гуноҳҳои шумо ин чизҳоро баргардондаанд, ва хатоҳояшон неъматҳоро аз шумо боздоштаанд. Ирмиё 5:20–25.

Ҳизқиёл касонеро, ки хусусиятҳои бо «мебинанд, вале намефаҳманд» ифодаётаро зоҳир месозанд, хонадони исёнкор мешиносад. Онҳо хонадони исёнкоре ҳастанд, ки таърихи пояҳои худро нахоҳанд дид; онҳо бокираҳои аблаҳанд, ки тавба накардаанд, зеро паёми фариштаи аввалро рад меkunанд, ва ин ба маънои рад кардани ҳамаи онҳост, зеро агар

паёми фариштаи аввалро напазиред, наметавонед паёми дувумро ва на савумро бипазиред. Дар ин ҳолат, борони охирин аз ин бокираҳо дар замони борони охирин нигоҳ дошта мешавад. Баъд аз он ки Исо ин хусусиятро дар ривояти Худ матраҳ кард, Ё сипас ба баёни масали кошанда пардохт.

Аммо чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо низ, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд. Пас, шумо масали корандаро бишнавед. Ҳар кӣ каломи Малакутро мешунавад ва онро намефаҳмад, он шарир меояд ва он чиро, ки дар дили вай кошта шуда буд, мерабояд. Ин ҳамон касест, ки тухмӣ дар канори роҳ қабул кардааст. Ва он ки тухмиро дар ҷойҳои санглоҳ қабул кард, ҳамон касест, ки каломро мешунавад ва дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунад; аммо дар худ реша надорад, балки то муддате пойдор мемонад; ва чун ба сабаби калом мусибат ё таъкиб бархезад, дарҳол ба васваса меафтад. Ва он ки тухмиро миёни хорҳо қабул кард, ҳамон касест, ки каломро мешунавад; вале ғами ин ҷаҳон ва фиреби сарват каломро бӯғӣ мекунад, ва ӯ бесамар мегардад. Аммо он ки тухмиро дар замини нек қабул кард, ҳамон касест, ки каломро мешунавад ва онро мефаҳмад; ва самар низ меоварад: яке садқарата, дигаре шастқарата, ва дигаре сӣқарата. Ва масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: Малакути Осмон ба марде монанд аст, ки дар киштзори худ тухмии нек кошт. Аммо вақте мардум хоб буданд, душмани ӯ омада, миёни гандум мастак кошт ва рафт. Вале чун майса рӯид ва самар овард, он гоҳ мастак низ пайдо шуд. Пас ғулумони соҳиби хона омада, ба ӯ гуфтанд: Эй хоча, магар ту дар киштзори худ тухмии нек накошта будӣ? Пас, мастак аз кучо омад? Ба онҳо гуфт: Инро душмане кардааст. Ғулумон ба ӯ гуфтанд: Пас мехоҳӣ, ки биравем ва онҳоро ҷамъ кунем? Аммо ӯ гуфт: Не; мабодо ҳангоми ҷамъ кардани мастак, гандумро ҳам бо он решакан кунед. Бигзор ҳар ду то вақти дарав якҷо нашъунамо ёбанд; ва дар вақти дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: Аввал мастакро ҷамъ кунед ва ба бастаҳо бибандед, то сӯзонда шавад; аммо гандумро дар анбори ман ҷамъ оваред. Матто 13:16–30.

Нодонон кўкнор ҳастанд, ва доноён гандум. Дар масали даҳ бокира, доштани равған он чизест, ки фарқи байни ин ду табақаро зоҳир мекунад; ва дар мавриди гандум ва кўкнор, ин бар он асос ёфтааст, ки оё тухмӣ, ки калом аст, фаҳмида мешавад ё не. Аввалин ёдоварии табақае, ки ба гуфтаи Мӯсо нахоҳад дид ва бинобар ин нахоҳад фаҳмид, паёмеро, ки бояд фаҳмида шавад, ҳамчун аломатҳо ва мӯъҷизоти таърихи бунёдӣ қарор медиҳад. Охирин ишораи нубувватӣ ба унсурҳои кўрии хонаи исёнгар аз ҷониби Эллен Уайт муайян мекунад, ки он чашмоне, ки муборак буданд, то бубинанд он чиро, ки ҳамаи мардони одил орзуи диданашро доштанд, таърихи ҳаракати Миллерӣ буд.

«Ҳамаи паёмҳое, ки аз солҳои 1840–1844 дода шудаанд, акнун бояд бо қувват баён карда шаванд, зеро одамони бисёре роҳнамои худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд.»

«Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро ки мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он

чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд» [Матто 13:16, 17]. Хушо чашмоне, ки он чиро, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуд, диданд». Manuscript Releases, чилди 21, 436, 437.

Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо нишон медиҳад, ва аввалин ишора дар бораи онҳое ки чашм доранд, вале намебинанд ё намефаҳманд, ва охирин ишора муайян месозад, ки таърихи бунёдии хонаи исёнгар он чизест, ки дида намешавад, ва бинобар ин рад карда мешавад, ва ба ин васила аблаҳонро аз шинохтани борони охир бозмедорад. Таърихи солҳои 1840–1844 ба воситаи раҳиҳои Исроили қадим аз асорати Миср пешнамуна гардида буд. Ноқомии Исроили қадим дар гузаштан аз раванди ибтидоии озмоиш онҳоро ба Қодеш овард, ки дар он ҷо онҳо хабари дурӯғини даҳ ҷосусро пазируфтанд ва сарвари навро интиҳоб карданд, то онҳоро боз ба Миср баргардонад. Чихил сол баъд онҳо боз ба Қодеш оварда шуданд, ва Мусо бо он ки Бухраро бори дуюм зад, ноқом гардид.

Гарчанд Мусо ноқом монд, Юшаъ ҳамоно пеш рафт, то онҳоро ба Замини Мавъуд дарорад. Озмоиши охирин дар Қодеш бо исёни қиддие ҳамроҳ буд, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо нишон медиҳад, ва исёни даҳ ҷосус дар Қодеш дар оғози чихил сол, инчунин дар анҷоми чихил сол низ исёни бузургеро дар Қодеш нишон медиҳад. Бо вучуди исёни Мусо дар Қодеш, рӯёи дохил шудан ба Замини Мавъуд дигар ба таъхир андохта нашуд.

Дар исёни соли 1863, ки ба исёни бештари соли 1888 оварда расонд, ки он низ ба исёни бештари соли 1919 бурд, ва ниҳоят дар исёни соли 1957 ба авҷи худ расид, Исо Адвентизми Лаодикиягиро боз ба Қодеш баргардонд. Ў онҳоро ба он таърихе баргардонд, ки дар он ғариштаи сеюм омад ва раванди озмоишро оғоз намуд, ки дар ниҳоят исёни соли 1863 ва рондашавӣ ба саргардонӣ дар биёбони Лаодикияро ошкор сохт. Ғариштаи сеюм ба таърихи поёнии Адвентизми Лаодикиягӣ дар 11 сентябри соли 2001 ворид шуд, вақте ки ғариштаи қавии Ваҳйи боби ҳаҷдаҳ, ки ҳамоно ғариштаи сеюм аст, нузул кард. Сипас ӯ эълон намуд, ки Бобил суқут кардааст, чунон ки ин дар сарнагун гардидани бурҷи Намруд рамзӣ шудааст, ҳангоме ки бурҷҳои шаҳри Нью-Йорк фурӯ оварда шуданд.

«Паёми ғариштаи сеюм дарк нахоҳад шуд, ва нуре, ки заминро бо ҷалоли худ равшан хоҳад кард, аз ҷониби онҳое ки аз роҳ рафта дар ҷалоли афзоюндаи он сарпечӣ мекунанд, нури козиб хонда хоҳад шуд». Review and Herald, May 27, 1890.

Чунон ки бо Исроили қадим буд, ҳамоно тавр бо Исроили муосир низ ҳаст. Насле, ки 11 сентябри соли 2001-ро мушоҳида мекунад, насли охирин аст. Исо дар боби бисту якуми Инҷили Луқа гуфт, ки «ин насл», ва Ў он наслро ҳамчун қасоне муайян кард, ки дар қамоне зиндагӣ мекунанд, ки осмону замин гузар хоҳанд кард, ки ин ҳангоми Бозгашти Дуюм рӯй медиҳад. Он насл, ки то шохиди бозгашти Масеҳ шудан зиндагӣ мекунад, нишонаро хоҳад шинохт, ки барояшон исбот мекунад, ки онҳо насли ниҳой ҳастанд. Онҳо хоҳанд донист ва хоҳанд фаҳмид, ки онҳо ҳамоно қасоне ҳастанд, ки дар қамоне зиндагӣ мекунанд, ки «таъсири ҳар рӯё» дигар «ба таъхир андохта намешавад».

Вақте ки Исо ҳамроҳи шогирдонаш аз маъбад берун мерафт, онҳо аз Ў пурсиданд, ки маънои суҳанони Ў дар бораи вайроншавии маъбадро барояшон баён кунад. Он гуфт:

намунаи он гуфтугӯе буд, ки шогирдони Ў дар насли охирин хоҳанд дошт. Шогирдон меҳостанд бифаҳманд, ки Ў аз чӣ маъно дошт, вақте ки борҳо таълим дода буд, ки калисои адвентистии Лоудикия бояд ҳангоми қонуни якшанбеи наздик фарооянда рӯфта nobуд гардад, зеро парастандагони он аз даҳони Ў қай карда берун андохта мешаванд ва дигар онҳое нестанд, ки аз номи Ў сухан мегӯянд.

Ҳангоми ҷавоб додан ба шогирдон, Исо вайроншавии Ерусалим ва таърихи баъд аз онро, то ба охири ҷаҳон расидан, тасвир намуд. Пас аз он ки то ояти нуздаҳум шарҳи умумии таърихро баён кард, Ў баъдан ба вайроншавии Ерусалим мурочиат мекунад — вайроншавие, ки метавонист ҳангоми салиб рӯй диҳад, аммо ба сабаби раҳмат ва пурсабрии Худо тақрибан чихил сол ба таъхир андохта шуд. Дар анҷоми он чихил сол бақияе хоҳад буд, ки аз он вайроншавӣ наҷот хоҳад ёфт, аммо фақат дар сурате ки он нишонаеро, ки Ў он гоҳ дод, бишиносад.

Дар ибтидои Исроили қадим давраи чихилсолае вучуд дошт, ки бо доварӣ бар исёни даҳ ҷосус оғоз ёфт; доварие, ки ба сабаби шафоати Мусо ба муддати чихил сол ба таъхир афтод. Дар охири Исроили қадим низ доварие бар исёни салиб буд, ки ба сабаби пурсабрӣ ва раҳмати Масеҳ ба муддати чихил сол ба таъхир афтод. Дар ҳар ду таърих бақияе буд, ки наҷот ёфт. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо ибтидои чизе тасвир мекунад.

Исо ба аломате, ки бо вайроншавии Ерусалим вобаста буд, мурочиат намуда, онро «рӯзҳои интиқом» номид.

Ва ҳангоме ки Ерусалимро аз ҳар сӯ бо лашкарҳо ихотаёфта бинед, он гоҳ бидонед, ки харобии он наздик аст. Он вақт онҳое ки дар Яҳудея ҳастанд, бигрезанд ба кӯҳҳо; ва онҳое ки дар миёни он ҳастанд, берун раванд; ва онҳое ки дар ноҳияҳо ҳастанд, ба он дохил нашаванд. Зеро инҳо рӯзҳои интиқоманд, то ҳамаи он чи навишта шудааст, ба амал ояд. Луқо 21:20–22.

«Рӯзи интиқом» ҳамон ҳафт балои охирин аст, ва ба ҳамин сабаб хоҳар Уайт ҳалокати Ерусалимро бо доварии иҷрокунандаи Худо дар рӯзҳои охир мутобиқ месозад.

Наздик оед, эй халқҳо, то бишнавед; ва гӯш диҳед, эй қавмҳо: бигзор замин бишнавад, ва ҳар чӣ дар он аст; ҷаҳон низ, ва ҳамаи он чи аз он падид меояд. Зеро ҳашми Худованд бар ҳамаи халқҳост, ва ғазаби Ў бар ҳамаи лашкарҳои онҳост: Ў онҳоро тамоман ҳалок кардааст, онҳоро ба куштор супурдааст. Кушташудагони онҳо низ берун андохта хоҳанд шуд, ва буи бад аз лошаҳои онҳо хоҳад бархост, ва кӯҳҳо аз хуни онҳо об хоҳанд шуд. Ва тамоми лашкари осмонӣ пароканда хоҳад шуд, ва осмонҳо мисли тӯмор печонида хоҳанд шуд; ва тамоми лашкари онҳо фуру хоҳад афтод, чунон ки барг аз ток меафтад, ва мисли анҷири афтанда аз дарахти анҷир. Зеро шамшери Ман дар осмон сероб шудааст: инак, он бар Адӯм ва бар қавми лаънати Ман барои доварӣ фуруд хоҳад омад. Шамшери Худованд аз хун пур шудааст, аз ҷарбӣ фарбеҳ гардидааст, аз хуни баррагон ва бузҳо, аз ҷарбии гурдаҳои кӯчкорон; зеро Худованд дар Босра қурбонӣ дорад, ва дар замини Адӯм куштори азиме. Ва якшохон бо онҳо фуру хоҳанд омад, ва ғӯсолаговҳо бо барзаговҳо; ва замини онҳо аз хун тар хоҳад шуд, ва ғубори онҳо аз ҷарбӣ фарбеҳ хоҳад

гардид. Зеро ин рӯзи интиқоми Худованд аст, ва соли мукофотҳо барои даъвои Сион. Ишаъё 34:1–8.

Исо нахустин муаррифии оммавии Худро дар Носира анҷом дода, Худро ҳамчун Масеҳ эълон намуд. Он муаррифӣ ба таври нубувватӣ таҳти қоидаи нахустин зикр қарор дошт. Қироате, ки Ё интиҳоб кард, нишон медод, ки кори Ё инчунин эълон намудани «рӯзи интиқоми Худованд»-ро дар бар мегирад, ки мувофиқи Ишаъё ҳамчунин «соли ҷазоҳо барои даъвои Сион» аст.

Ин дар Носира буд, ки Масеҳ хизмати умумии Худро оғоз намуд ва Худро ҳамчун Масеҳ эълон кард. Ҳамон вақт онҳое ки суҳанони Ёро шуниданд, вале дарк накарданд, кӯшиш карданд Ёро бо аз кӯҳ партофтан бидустанд. Оғози хизмати Ё бо он нишон ёфт, ки мардуми зодгоҳаш кӯшиш карданд Ёро бидустанд, ва анҷоми хизмати Ё бо он, ки қавми Ё дар ҳақиқат Ёро куштанд. Хизмати Ё барои он буд, ки Худро ҳамчун Масеҳ муаррифӣ намояд, ки Ё он гашт, вақте ки дар таъмиди Худ тадҳин карда шуд. Дар таъмиди Ё рамзи илоҳӣ нозил шуд, то иҷрошавии пешгӯии омадани Масеҳро тасдиқ намояд. Дар 11 августи соли 1840 рамзи илоҳӣ нозил шуд, то пешгӯии паёми озмоишии он таърихро тасдиқ намояд. Ва дар 11 сентябри соли 2001 рамзи илоҳӣ фуруд омад, то паёми пешгӯишудаи он таърихро, ки паёми бори охир аст, тасдиқ намояд.

«Пас аз он ки Исо ду рӯз бо сомариён меҳнат кард, онҳоро тарк намуд, то сафарҳои Худро ба сӯи Чалил идома диҳад. Ё дар Носира, ки солҳои ҷавонӣ ва аввали мардонагии Худро дар он ҷо гузаронда буд, таваккуфе накард. Пазирии Ё дар қуништ он ҷо, ҳангоме ки Худро Масеҳ эълон намуд, чунон номусоид буд, ки Ё қарор дод саҳроҳои пурҳосилтареро ҷӯяд, ба ғӯшҳое мавъиза кунад, ки хоҳанд шунид, ва ба дилҳое, ки паёми Ёро хоҳанд пазируфт. Ё ба шогирдонаш эълон кард, ки набӣ дар ватанаш иззат надорад. Ин суҳан он ноҳақиқати табииро баён мекунад, ки бисёр одамон барои эътирофи кардани ҳар гуна рушди шигифтангезу бисёр қобили ситоиш дар касе доранд, ки бидуни худнамоӣ дар миёни онҳо зиндагӣ кардааст ва онҳо ӯро аз кӯдакӣ аз наздик мешинохтанд. Ҳамзамон, ҳамин ашхос метавонанд аз даъвоҳои як бегона ва мочароҷӣ ба шиддат ба ҳаяҷон оянд». The Spirit of Prophecy, volume 2, 151.

Дар боби бисту якуми Инҷили Луқа, Масеҳ он ясаду чихилу чор ҳазор нафарро муайян мекунад — насли охирино, ки намемирад. Ё инро бо пешниҳоди таърихе анҷом медиҳад, ки аз охири ташрифи Ё ба он ҷое оғоз ёфт, ки пештар ҳонаи Падари Ё буд, вале баъдтар ба ҳонаи яҳудиён табдил ёфта буд. Дар ривояти он таърихе, ки Исо ба баёни он оғоз намуд, Ё ба он нукта расид, ки Ерусалим ва маъбаде, ки шогирдон меҳостанд дар бораи он донанд, бояд вайрон карда мешуд (70 милодӣ). Ё ин вайрониро ҳамчун айёми интиқом муайян кард, ки ҷузъе аз эълони ибтидоии хизмати Ё буд. «Айёми интиқом» на танҳо вайроншавии Ерусалимро дар соли 70 ифода мекард, балки ҳамчунин замони ғзаби Худоро низ, чунон ки дар ҳафт баҳои охири таҷассум ёфтааст.

Зеро ин аст рӯзи Парвардигор Худои лашкарҳо, рӯзи қасос, то ки аз душманони Худ қасос бигирад; ва шамшер хоҳад хӯрд, ва сер хоҳад шуд ва аз хуни онҳо маст хоҳад гардид; зеро ки Парвардигор Худои лашкарҳо дар замини шимол, назди дарёи Фурот,

қурбонӣ дорад. Ирмиё 46:10.

«Рӯзи интиқом» бар Бобил, ки бо «қурбонӣ дар кишвари шимолӣ назди дарёи Фурот» муаррифӣ шудааст, аз қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда оғоз меёбад.

Аз ғазаби Худованд он маскун нахоҳад шуд, балки тамоман вайрон хоҳад гашт; ҳар кӣ аз назди Бобил бигзарад, дар ҳайрат хоҳад монд ва бар ҳамаи офатҳои он хуштак хоҳад зад. Бар зидди Бобил гирдогирд саф орошта, биистед; эй ҳамаи шумо, ки камон мекашед, ба он тир андозед, ҳеч тирро дарег надоред, зеро ки вай ба Худованд гуноҳ кардааст. Бар зидди он гирдогирд нидо бардоред; вай дасти худро додааст; таҳкурсҳои он фурӯ рехтаанд, деворҳои сарнагун шудаанд; зеро ин интиқоми Худованд аст. Аз он интиқом бигиред; чунон ки вай кардааст, ба вай ҳамон тавр бикунед. Кишоварзро аз Бобил ва он касеро, ки дар вақти дарав дос ба даст мегирад, нобуд кунед; аз тарси шамшери ситамгар ҳар яке сӯи қавми худ рӯй хоҳад овард ва ҳар яке ба замини худ хоҳад гурехт. Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерон ўро рондаанд; аввал подшоҳи Ашшур ўро фурӯ бурд, ва охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳои шикаст. Бинобар ин, Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ўро ҷазо хоҳам дод, чунон ки подшоҳи Ашшурро ҷазо додаам. Ва Исроилро боз ба ҷароғҳои худ хоҳам овард, ва ў дар Кармил ва Бошон хоҳад ҷарид, ва ҷони ў бар кӯҳи Эфроим ва Чилбод сер хоҳад шуд. Дар он айём ва дар он вақт, мегӯяд Худованд, гуноҳи Исроил ҷустуҷӯ хоҳад шуд, вале нахоҳад буд; ва гуноҳони Яхудо, ва онҳо ёфта нахоҳанд шуд; зеро Ман онҳоро, ки боқӣ мегузoram, хоҳам омурзид. Ба замини Меротаим бароед, яъне бар зидди он ва бар зидди сокинони Пакӯд; онҳоро хароб кунед ва тамоман нест намоед, мегӯяд Худованд, ва мувофиқи ҳар он чи ба ту фармудаам, амал бикун. Садои ҷанг дар он замин аст, ва садои шикасти бузург. Чӣ гуна болғаи тамоми замин пора-пора ва шикаста шудааст! Чӣ гуна Бобил дар миёни халқҳо ба вайрона табдил ёфтааст! Ман барои ту дом ниҳода будам, ва ту низ, эй Бобил, гирифтӣ шудӣ, ва худ огоҳ набудӣ; ту ёфта шудӣ ва низ дастгир гардидӣ, зеро бо Худованд ситез кардай. Худованд ҳазинаи аслиҳаи Худро кушода, силоҳҳои ғазаби Худро берун овардааст; зеро ин кори Парвардигор Худои лашкарҳо дар замини калдониён аст. Аз қанори дурдаст бар зидди он биёед, анборҳои бикшоед; онро чун тӯдаҳо барҳам диҳед ва тамоман нест кунед; бигзор аз он ҷизе боқӣ намонад. Ҳамаи говҳои наринаи онро бикӯшед; бигзор ба қушторгоҳ фуруд оянд. Вой бар ҳоли онҳо! зеро рӯзи онҳо фаро расидааст, вақти бозиди онҳо. Овози онҳое ки аз замини Бобил мегурезанд ва ҳалос мешаванд, то дар Сион интиқоми Худованд Худои моро, интиқоми маъбади Ўро, эълон намоянд. Камонкашонро бар зидди Бобил гирд оваред; эй ҳамаи шумо, ки камон мекашед, гирдогирди он урду занед; нагузоред, ки касе аз он раҳо шавад; ба вай мувофиқи кирдораш сазо диҳед; мувофиқи ҳар он чи кардааст, ба вай бикунед; зеро вай бар зидди Худованд, бар зидди Қуддуси Исроил, такаббур варзидааст. Ирмиё 50:13–29.

Вайрон шудани Ерусалим дар соли 70 милодӣ ҳукми иҷроии ғоҳишаи Бобилро ифода менамояд, ки аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ фарорасанда дар Иёлотии Муттаҳида оғоз меёбад. Исо медонист, ки Ў соли 70 милодиро ҳамчун қонуни якшанбеи ба наздикӣ фарорасанда муайян месозад, зеро Ў муаллифи Каломии Худ аст, ва Ў Калом аст. Муҳим аст, ки заминаи он нубувватеро, ки Исо дар боби бисту якуми Луқа баён менамояд, дарк кунем,

то бифаҳмем, ки он аломате, ки фаро расидани насли охиринро муайян мекунад, кадом аст.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Омадани Масеҳ дар ториктарин давраи таърихи ин замин ба вуқӯъ хоҳад пайваست. Рӯзҳои Нӯх ва Лут ҳолати ҷаҳонро андаке пеш аз омадани Писари Одам тасвир мекунанд. Навиштаҳои Муқаддас, ки ба ин замон ишора намуда пешгӯӣ мекунанд, эълон медоранд, ки шайтон бо тамоми қудрат ва «бо ҳар фиреби ноинсофӣ» амал хоҳад кард. 2 Таслӯникиён 2:9, 10. Амали ӯ ба таври равшан аз торикии босуръат афзоянда, аз иштибоҳҳои бешумор, бидъатҳо ва гумроҳиҳои ин рӯзҳои охир ошкор мегардад. На танҳо шайтон ҷаҳонро ба асорат мебарад, балки фиребҳои ӯ калисоҳои эътирофкунандаи Худованди мо Исои Масеҳро низ ҳамирмоявор фаро мегиранд. Иртидоди бузург ба торикии рушд хоҳад кард, ки чун нимашаб амиқ аст. Барои халки Худо он шаби озмоиш, шаби гирия, шаби таъқибот ба хоҳири ҳақиқат хоҳад буд. Аммо аз миёни он шаби торикӣ нури Худо хоҳад дурахшид.

Ӯ сабаб мегардад, ки «нур аз миёни зулмот битобад». 2 Қўринтиён 4:6. Ҳангоме ки «замин бесурату ҳолӣ буд, ва бар рӯи варта торикӣ буд», «Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо ҳаракат мекард. Ва Худо гуфт: Нур бишавад; ва нур шуд». Ҳастӣ 1:2, 3. Ҳамчунин, дар шаби торикии рӯҳонӣ, каломи Худо пеш меравад: «Нур бишавад». Ба қавми Худ Ӯ мегӯяд: «Барҳез, бидурахш; зеро нури ту омадааст, ва ҷалоли Худованд бар ту тулӯъ кардааст». Ишаъё 60:1.

«Инак, Навишта мегӯяд: “Зеро, торикӣ заминро хоҳад пӯшонид, ва зулмоти ғафс қавмҳоро; аммо Худованд бар ту тулӯъ хоҳад кард, ва ҷалоли Ӯ бар ту дида хоҳад шуд.” Ояти 2. Масеҳ, ки шуоъафкани ҷалоли Падар аст, ҳамчун нури ҷаҳон ба ин ҷаҳон омад. Ӯ омад, то Худоро ба одамон муаррифӣ намояд, ва дар бораи Ӯ навишта шудааст, ки Ӯ бо “Рӯҳулқудс ва қувват” тадҳин ёфт, ва “ғашта, некӣ мекард.” Аъмол 10:38. Дар куништари Носира Ӯ гуфт: “Рӯҳи Худованд бар Ман аст, зеро ки Ӯ Маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Маро фиристодааст, то шикастадилонро шифо диҳам, ба асирон озодиро мавъиза кунам, ва ба кўрон бозёфтани биноиро, озод кунам мазлумонро, то соли мақбули Худовандро мавъиза кунам.” Луқо 4:18, 19. Ин ҳамон коре буд, ки Ӯ ба шогирдони Худ супориш дод, то анҷом диҳанд. “Шумо нури ҷаҳон ҳастед,” гуфт Ӯ. “Пас бигзоред нури шумо пеши одамон чунон битобад, ки аъмоли неки шуморо дида, Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.” Матто 5:14, 16.” Паёмбарон ва Подшоҳон, 217, 218.